

Postní almužničky

Drazí čtenáři,

máme za sebou měsíc leden, pro který je v posledních letech typickou událostí Tříkrálová sbírka. Mám radost z toho, jak se různí lidé do sbírky aktivně zapojují. Mohu říci, že skutečně, až s lítostivým obdivem, naslouchám tomu, jak některé děti spolu se svým doprovodem i několik dní chodily hodiny po jednotlivých obcích farnosti a okolí. I když je hlavním pořadatelem sbírky Charita, tak i já se připojuji k díkům a vyjadřuji vřelou vděčnost.

V letošním roce jsem se snažil spíše naslouchat a sledovat, jak se sbírka ve farnosti koná. Od příštího roku bych se rád více zapojil do jejího organizování. Rád bych oslovil další lidi na území naší farnosti, aby se ujali koledování ve svých obcích, aby bylo více skupinek a jednotliví koledníci nemuseli chodit tolik hodin. To je ale dlouhodobější cíl. Rád bych také využil tak velkého nasazení k pastoračnímu rozměru koledy. Vidím v tom například možnost napsat pár slov lidem žijícím na území naší farnosti, nebo vytvořit letáček o farnosti a

OBSAH

Obsah

Postní almužničky	1
Kurz liturgického čtení	3
Moje cesta na Vesmír	3
Kostelničení.....	5
Sv. Klement nad Chržínem....	6
Charita děkuje za Tři krále ..	11
Gesta v liturgii.....	11
Příprava dětí	13
S tátou do zoo.....	16
Mnich a malíř Fra Angelico .	17
Foto tříkrálové koledy.....	20

charitě, a ten při koledě rozdávát a přinášet s požehnáním do jednotlivých domácností. Rád bych také vytvořil program jako poděkování pro tříkrálové koledníky, kdy bych pozval nějakého hosta, se kterým bychom prožili pěkné odpoledne při besedě, či jiné aktivitě (např. Jiří Strach, Michal Horák, apod...). Uvidíme, jak se to v dalších letech povede.

Za pár dní vstoupíme do dalšího přípravného období liturgického roku, do postní doby. Je to čas kajícího, čas velké příležitosti. Pán nám dává novou příležitost obrátit se, změnit smýšlení a návyky. Nutně to neznamená, že doteď jsme žili špatně. Je to příležitost učinit další krok na naší cestě spásy!

II. vatikánský koncil zdůrazňoval, že postní doba nemá jen vnitřní a osobní charakter, ale že zahrnuje také vnější projevy a vztahuje se k celému společenství. Rád bych, abychom vedle osobních postních úkonů a dalších předsevzetí v oblasti modlitby a almužny prožívali tuto dobu také jako společenství ve farnosti. Abychom něco dělali společně. Možnosti jsou různé, pokud vás něco napadne, nebojte se na mě co nejdříve obrátit.

Já vidím několikero možností. Co se týká postu a almužny, očekávám především aktivitu u farní charity a akci „postní

almužničky“. Ty by se pak mohly přinášet v obětním průvodu v rámci velikonočního Tridua – Zelený čtvrtek, Bílá sobota a Velikonoční neděle. Já osobně bych se zvláště zaměřil na rozměr modlitby. Chtěl bych vás pozvat k dvojí možné aktivitě. První z nich je společná ranní modlitbě.

Chtěl bych pozvat děti, mládež, ale i dospělé, kteří mohou přicházet ráno do kostela, aby přišli na společnou modlitbu od 7.30 (čas se může upravit podle zájmu). Stačí na pět minut, případně zájemci se mohou pomodlit i ranní chvály. Druhou aktivitou je 15 minut s Písmem svatým. Chtěl bych nabídnou farníkům, že se mohou přihlásit (zavázat), že každý den budou číst 15 minut Písmo svaté. A

já se na oplátku zavážu k tomu, že se budu každý den 15 minut za tyto lidi modlit (pokud to jen trochu půjde, tak před eucharistickým Kristem). Je to možnost, jak se spojovat v modlitbě a duchovně růst.

Postní doba nám ale jistě nabídne i další možnosti, pozve nás k dalším projevům. Prosím, buďte vnímaví vůči Pánovým pozváním a přijměte výzvu k tomu, abyste změnili své smýšlení, svou mentalitu, abyste byli ochotni se podívat na některé věci jiným pohledem.

K tomu Vám ze srdce žehnám

R.D. Martin Sklenář

Kurz liturgického čtení

Mám navázat oční kontakt teď, nebo až dokončím větu? Jsem dostatečně nahlas? Nezrychlil/a jsem? Co se tím vlastně snažím říct? Podobné otázky a ještě mnoho dalších si asi klade každý, kdo někdy četl v kostele. A tak není překvapením, že ve čtvrtek 11. ledna se večer zaplnila fara, protože přijel herec a pastorační asistent Honza Horák z Roudnice. Právě on nás totiž seznámil se základními pravidly liturgického čtení.

Po krátkém úvodu jsme si na praktických ukázkách názorně ukázali, jaké a proč právě dané pravidlo platí. Takže už víme, že dramatický pohled do lavic není vůbec nutný, a v mnoha případech může působit naopak rušivě. Příliš časté pauzy i nadměrně pomalý projev může pak mnoha posluchačům ztížit soustředění a tedy i porozumění. Daleko šťastnější je proto čtení rozdělovat do celých logických celků, ne jenom do vět nebo slovních spojení. To však neznamená, že v textu pomocí pauzy

nemáme zdůrazňovat důležitá slova či fráze. Důležité by pro nás mělo být zaměřit se na vyzdvihnutí klíčové informace v dané větě či celku. Důkladná příprava na čtení i z tohoto důvodu opravdu pomáhá i lidem již zkušeným, roky čtoucím.

Na závěr jsme se vydali do kostela, abychom si mohli vyzkoušet při nově nabytých znalostech číst z našich náhodně vybraných čteních. Při čtení každý dostal od lektora konkrétní rady, díky nimž působila četba přirozeněji i uvolněněji. Opřít se totiž o ambon či posunout si vhodně mikrofon, tak abychom byli slyšet a zároveň neměli překrytou tvář rozhodně není ostuda. Kurz poskytl přínos i těm, co raději zpívají nahoře na kůru. A pater Martin rovněž přidal pár praktických rad.

Čtvrteční večer byl moc milý, a tak chceme poděkovat za jeho organizaci.

Magdaléna a Libuše Sakalovy

Moje cesta na Vesmírný Silvestr

Ahoj, jsem Helča Šimonová a ráda bych vám napsala něco o Vesmíru. Nejedná se o vesmír, jak ho vidíme, když se koukáme na hvězdičky, ale o Diecézní Centrum Mládeže v Orlických horách. Na Vesmíru je už několik desítek let tradice, že každý Silvestr bývá koncertek, na kterém účinkuje sbor a kapela, která vzniká každý rok z řad účastníků. Minulý rok jsem byla v kapele, ale na Silvestra ráno jsem měla horečku, takže jsem jela domů.

Letos mi napsala kamarádka, která to organizovala, jestli bych se nechtěla znova zapojit do kapely. Já jsem souhlasila, a tak jsem se 28.12.2023 ocitla už po čtvrté sama na Vesmíru. Po velkém přivítání začala první zkouška. Trénovali jsme minimálně sedm hodin denně a byla to opravdu zábava.

Ale na Vesmíru samozřejmě nebyla jen kapela a sbor. Ostatní účastníci v prvních několika dnech dělali přáníčka (celkem asi

400) a perníčky na koncertek. Potom, den před Silvestrem, chodili na „Misie“. Misie probíhaly tak, že se utvořily skupinky (celkem nás bylo asi 110+kapela+sbor+týmáci), potom se všem „misionářům“ dala mapa s cestou, a přáníčka pro lidi, které potkají. Kapela mezitím měla jednu z posledních zkoušek se sborem, a opravdu jsme si ji užili. Přáníčka se rozdala skoro všechna.

Silvestr probíhal, skoro jako každá jiná neděle. Ráno byl budíček v 7:30, ranní chvály v 7:40, snídaně v 8:00, v 9:30 mše v Deštném (cca 30 minut od Vesmíru), oběd. A od oběda začala příprava koncertku v kostele. Hned po obědě jsme měli tak patnáct minut na nabalení se do teplého oblečení. Potom jsme se dovezli auty do Deštného, naladili jsme se, rozezpívali jsme se a doladili jsme všechny technické nedostatky. Přibližně v půl třetí jsme začali naposledy zkoušet. U toho tak 90% z kapely i sboru promrzlo. Naštěstí jsme měli v sakristii teplý, sladký a dobrý čaj.

Ve čtyři hodiny koncertek začal. Musím říct, že misie byly velmi úspěšné-kostel byl přeplněný. Ve výsledku se koncert podařil. Kdybyste si ho chtěli poslechnout, a kouknout se, jak to vypadalo v Máří Magdaléně, tak je na youtube pod názvem „Silvestrovský koncert Vesmír 2023“ (obraz má trochu horší kvalitu).

Po koncertku jsme sbalili aparaturu, a jeli jsme na Vesmír. Krátce po našem příjezdu byla večeře. Po večeři jsme měli asi hodinu na dokončení scének. Scénky se opravdu povedly. Byly tam všelijaké nápady, jako třeba Spidermanův trik, Reklama na

Snowboard víkend, Pohádka o hloupém Honzovi nebo recitace. Taky jsem s několika kamarádkami zorganizovala soutěž, která se (dle mého názoru) opravdu povedla. Po scénkách jsme měli hodinové zamyšlení (za doprovodu kytary) nad rokem 2023. Potom jsme se postupně přesunuli do Matouše, což je kostel nedaleko Vesmíru. Tam jsme se před vystaveným Ježíšem v eucharistii modlili, a připravovali na nový rok. Náhle se do tmy,

prozářené jen několika desítkami svíček, odtroubila dvanáctá hodina, pak jsme zazpívali státní hymnu a svatováclavský

chorál. Vyšli jsme ven, a pozorovali jsme ohňostroje v okolí, i za hřebeny orlických hor. Potom, co jsme si se všemi popřáli šťastný nový rok, jsme se odebrali do jídelny, kde nás čekala druhá večeře a přípitek. Po druhé večeři jsme tančili společenské tance, a kdo chtěl spát, šel spát.

Z Vesmíru jsme tu noc nevystřelili žádný ohňostroj kvůli teroristickému útoku.

Rozhodně se nebojte jet na Vesmír, nebo nějaké jiné centrum pro mládež, většinou vás všude přivítají s otevřenou náručí.

Jestli máte nějaké otázky ohledně podobných akcí, a je vám 14 až cca 20 let, tak je vám ráda zodpovím na čísle 603 939 208, nebo na stránkách Vesmíru: vesmir.signaly.cz

Nebojte se na tyto akce jezdit. Pomůže vám to se sebevědomím, se vztahem s Bohem, a s přáteli mimo školu a vaše okolí 😊 Těším se na společná setkání na těchto akcích

S pozdravem Helča Šimonová

KOSTEL NIČENÍ

Naši milí,
děkujeme všem, kteří nám přišli pomoci s vánoční výzdobou a následně odzdobením kostela, které jsme svolali tak narychlo kvůli nenadálé situaci se stavbou lešení v presbytáři. Moc díky, vážíme si práce každého z vás. Ani bez jednoho z vás by to nešlo tak dobře, jak to v obou případech dopadlo – děkujeme!

Také děkujeme vám, kdo jste se přihlásil na naši výzvu s praním a opravou alb. Ten rozdíl po této vaší službě farnosti není jen očividný, on je doslova dechberoucí. Díky!!!!

Ti z vás, kteří si nechodí sednout do lavice, si možná už stihli všimnout nebo i využili kulatou podložku pod kolena, která jednak v těchto zimních měsících izoluje chlad o-d země a jednak pocitově zlepšuje styk kolen s tvrdou podlahou. Podložky jsou umístěny v nové poličce na tiskoviny za pravou přední řadou lavic. Pokud na vás nezbude místo v lavici nebo do ní plánovitě nechodíte, nebojte se a podložky vyzkoušejte. Jsou tam pro vás. Děkujeme za ně paní Evě Baladové.

Zároveň znovu vyhlášíme, kdyby se někdo chtěl ujmout přešívání starých pláten na menší obdélníkové kalichové prádlo – opravdu na tom není nic těžkého. Nebojte se a přijďte za námi někdy do sakristie, vše vám ukážeme, vysvětlíme.

Několik budoucích týdnů budeme při pohledu do presbytáře hledět nejen na proměněného Krista, ale také na postavené lešení u jedné z figurálních vitráží. Chápeme, že tento pohled není zas tak povznášející, ale když to chvíli vydržíme, budeme odměněni krásně vyčištěnou a opravenou druhou figurální vitráží s vyobrazením svatých Václava a Vojtěcha. A to stojí za to! 😊

Přes zimu se nám v kostele nashromáždilo pár párů velmi pěkných rukavic. Čekají na vás v sakristii, nestyďte se pro ně přijít. Určitě budou mít radost, že vám opět můžou sloužit. Děkujeme také všem, kdo se hlásí ke službě čtení či zpěvu žalmů při mši a chceme vás v tomto podpořit – pokud víte, že některý den půjdete na mši a rádi byste přečetli/zazpívali, dejte nám to vědět. Děkujeme! Přejeme Vám

hodně zdraví do únorových dnů.

Vaši kostelníci
Iva a Michal Žyrkovi
Volejte: 739588244
nebo 73650681
[michal.zyrek@
farnostkralupy.cz](mailto:michal.zyrek@farnostkralupy.cz)

Sv. Klement nad Chržínem

Ve sborníku ze závěrečného ročníku Slánských rozhovorů 2021 – konference byly pořádány v Slaném od roku 2004 – vyšla obsáhlá stať o dějinách kostela sv. Klementa v Chržíně, která obsahuje mnohé zajímavé informace o jeho historii, o životě chržínských farářů a farníků. Článek v plném znění si zájemce může stáhnout na webových stránkách farnosti na tomto odkazu:

<https://www.farnostkralupy.cz/kostel-sv-klementa-chrzin/>

Jeho autorovi Vladimíru Příbylovi, bývalému vedoucímu odboru kultury a památkové péče v Slaném, jsme položili několik otázek.

■ Proč jste si vybral kostel v Chržíně jako jakousi tečku za Slánskými rozhovory, vždyť v regionu je celá řada jiných církevních památek?

Rád se toulám Podřipskem a tento kostel je působivou dominantou krajiny, zejména při cestě z

Velvar. Na tamní radnici vždy postávám před obrazem Josefa Holuba s pohledem na Chržín, taková stálá inspirace vydat se k němu. A pak jsem kdysi slíbil archiváři dr. Quido Kastnerovi († 2005) z Roudnice nad Labem, že se pokusím přispět statí o

památkách na Velvarsku, takže opožděně slib plním a s povděkem na něj a na vše, co pro Podřipsko a roudnickou farnost udělal, vzpomínám. A pak je tu také bývalý velvarský farář P. Petr Alkantara František Houška ofm († 2016), který mně poprvé chržínský kostel otevřel. Takže článek vznikl také z vděčnosti k těm, kteří nás již předešli.

■ Text přináší mnoho nových a nám farníkům neznámých informací, jaká k nim byla cesta?

Faktem je, že v tradiční literatuře se o chržínském kostele sv. Klementa toho mnoho nenajde. Nejvíce snad v soupise od Ferdinanda Velce z roku 1904, ten je sice cenný, neboť mnoho artefaktů již není na svém místě, ztratily se, ale byl tu také přezíravý Velcův pohled na barok ovlivněný dobovým estetickým cítěním. Bohužel se ani Chržín, ani Velvary nedostaly do soupisu církevních památek „Posvátná místa“, jejichž autorem byl světící biskup Antonín Podlaha. Takže informace jsou výsledkem terénního průzkumu, studia historických fotografií a zejména dvou dílů farní kroniky ze Státního okresního archivu v

Kladně, ty se staly vydatným základním pramenem.

■ Každého putujícího upoutá pomník astronoma a meteorologa Antonína Strnada na chrzínském hřbitově...

Jeho dílo a životní osud, zemřel v roce 1799 na zámku v Sazené, mohou být rovněž motivací k chrzínským návratům, říkám to i jako bývalý astronom amatér, který se zúčastnil několika meteorických expedic. Rád bych se ostatně více dozvěděl o profesoru kralupského gymnázia Františku Schusterovi († 1964), který pro propagaci Antonína Strnada mnohé učinil. Byl také iniciátorem památného shromáždění u jeho hrobu v roce 1935, kterého se tehdy zúčastnili představitelé české vědy. Mne potěšilo sváteční setkání u jeho pomníku v roce 1996, které zorganizovalo rodné město astronoma – Náchod.

■ Podařilo se také sepsat posloupnost kněží, kteří zde působili, kteří zaujali...

Vedle prvofaráře Jana Adama Svobody, jenž však záhy odchází do Zlonic, mimochodem významného barokního kazatele, jehož homilie vyšly i tiskem, to byl zakladatel kroniky P. Karel Müller z Rottenburgu (†

1768), který zaznamenal to podstatné ze života farnosti v baroku. Mě osobně zaujala postava Michala Jáchyma Kadaně († 1830), jenž projevil zájem o dějiny farnosti, popsal mnohé památky, nápisy na zvonech, náhrobcích. Každý z chrzínských farářů žil v jiné době, měl jiné starosti a radosti. Řadu z nich pochovali přímo v kněžišti kostela, později na chrzínském svatém poli blízko jejich farníků.

■ Co při listování kronikami z Chržína překvapilo?

Ani ne tak překvapilo, jako spíše zbolelo. Při čtení historických pramenů se opět ukázalo, jak byl závěr baroku v regionu zaplněn stíny bolesti. Mám tím na mysli sedmiletou válku s Pruskem, kdy byla chrzínská fara i okolí okupována vojáky, po jejich odchodu se sem zase nakvartýrovali císařští. A vedle toho statečný postoj jinověrců, který vedl dokonce k jejich žalářování. Nepřehlédnutelné trhliny v životě farnosti a obci. Tyto smutné události dodnes připomínají v Chržíně také dva hřbitovy, ten evangelický založili patrně v roce 1808, rány byly stále hluboké a nevyлéčené. Na Slánsku jsem se s podobně vypjatou konfesijní situací nesetkal, další evangelický hřbitov v okolí neznám. Je to poučné a stále aktuální.

Michal Žyrek

KOMUNITNÍ CENTRUM

MOSTY

PROGRAM na měsíc ÚNOR 2024

úterý 6. února - POČTENÍČKO - Řikanky s pohybem

- od 9,30 h ve spolupráci s dětským oddělením Městské knihovny Kralupy nad Vltavou

čtvrtek 8. února - POSEZENÍ U KÁVY + Malování kávou

- od 9,30 h

úterý 13. února - OSLAVA SV. VALENTÝNA - Ochutnávka míchaných drinků s dalším programem

- od 18:00 hodin

čtvrtek 15. února - PŘEDNÁŠKA - Life of a Nomad Climber

- vyprávění známého amerického horolezce (s překladem)
- Jesse Guthrie
- od 18:00 hodin

úterý 27. února - SETKÁNÍ pěstounů

- od 15 hodin

Každou **středu** od 10 h **DÍLNIČKY**

Jeden z večerů - **Matěj s kytarou** (bude upřesněno)

Místo konání:

Kavárna Rigrova: Rigrova 173/4, Kralupy nad Vltavou

e-mail: komunitnicentrum@nasefarnost.cz

tel: 724 170 796

Cílem jsou sousedská setkávání, mezigenerační propojování, zapojování se do života v místě bydliště

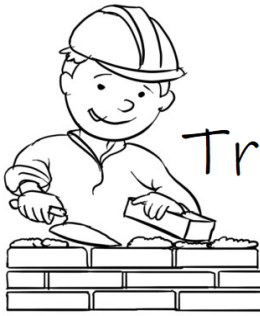

Spolufinancováno
Evropskou unií

MAS Kralupsko

Charita
Kralupy n. Vlt.

Tramptoty a slasti stavebního technika

Své podněty a dotazy prosím pište na adresu: michal.zyrek@farnostkralupy.cz

OBNOVA KOSTELA SV. ONDŘEJE V NELAHOZEVSI

Kostel sv. Ondřeje v Nelahozevsi je malebný venkovský kostelíček gotického původu, o kterém jsou písemné zmínky již z roku 1352. Po ročních přípravách byl kostel na jaře roku 2021 převeden z farnosti do vlastnictví obce Nelahozeves (titulní foto FL je z té doby). Ta bez prodlení začala jednat. Ještě téhož roku byla realizována I. etapa obnovy kamenné ohradní zdi areálu s obnovením mřížového oplocení a obou branek a především byly zahájeny projekční práce a restaurátorské a odborné průzkumy. Kompletní projekt na obnovu kostela byl dokončen v lednu roku následujícího, získal schválení památkové péče a v listopadu bylo vydáno stavební povolení. Během roku 2022 byla obnovena kamenná ohradní zeď a mřížový plot, postoupily také projekční práce na drobné projekty odvodnění areálu kostela a zahrady. V roce 2023 byl vybrán ve veřejné soutěži generální dodavatel obnovy kostela pan Tomáš Hlaváček z Úštěku. Věnuje se opravám kulturních památek již od roku 1990. Samotná realizace se rozběhla během ledna 2024. Pokud půjde všechno dobře, tak bude

ukončena za 13 měsíců. Nutno říci, že do obnovy kostela nepatří restaurování mobiliáře kostela, který zůstal ve vlastnictví farnosti, a to včetně varhan. Zatím do této akce není zahrnuta obnova vedle stojící zvonice a zahradních úprav areálu kostela.

A co tedy bude všechno realizováno? Opraví se statické trhliny ve zdivu, krov včetně

některých stropních trámů a bude kompletně vyměněná střešní krytina. Na střechu kostela se opět po letech vrátí původní pálená bobrovka a na sanktusníkovou věžičku měděné oplechování.

Zmizí plastové žlaby a svody a budou nahrazeny plechovými. V exteriéru i interiéru budou restaurovány všechny kamenné prvky. Soklová část fasády a vnitřních omítek bude odsolena a bude kompletně obnovena fasáda i vnitřní omítky včetně nátěrů a malby. Dojde k restaurování všech dveří, oken a do hlavního vchodu bude osazena kovaná mříž, aby mohl být kostel pro kolemjdoucí během dne zpřístupněn alespoň na mříž. V interiéru bude kompletně obnovena elektroinstalace, osvětlení a zabezpečení. Bude provedeno ošetření dřevěné konstrukce kruchty a obnova dlažby. Vzpomeňme tedy v modlitbách i na zdar této akce!

Michal Žyrek

Mons. Jan Graubner
arcibiskup pražský a primas český

Liturgická instrukce k postojům při mši svaté

Draží bratři a sestry,

několik vikářů mě požádalo, abych pomohl sjednotit postoje při liturgii. Myslím, že ve většině kostelů to není žádný problém. Přesto bych rád vyhověl a poprosil vás o několik věcí.

Především vstávání či klekání nedělejme současně s recitací, ale dejme tomu svůj čas. Například: K evangeliu vstáváme, když se začne zpívat aleluja s veršem. Pokud se zpívá sloka písně, vstaňme hned po skončení zpěvu, dříve, než kněz začne pozdravem: *Pán s vámi*. Pokud se koná slavnostní průvod s Evangeliářem a nezpívá se Aleluja, vstaneme, když jáhen pozvedne Evangeliář.

Nebudeme vstávat při odpovědi po přípravě darů *Ať ji přijme ke své slávě...*, ale až po jejím skončení. Kněz počká, až všichni vstanou, a teprve pak začne modlitbu nad dary.

Při eucharistické modlitbě je nejvhodnější klekat, když kněz vztahuje ruce nad obětní dary, a vstávat po skončení odpovědi na zvolání Tajemství víry *Tvou smrt zvěstujeme...* Někde se kleká hned po *Svatý*, jinde se zůstává klečat až do konce eucharistické modlitby. Respektuji místní zvyky, ale prosím, aby kněz vždy počkal se zpěvem či recitací a dal časový prostor pro změnu postojů věřících. Prosím o velkou ohleduplnost ke všem, kteří mají problém stát či klečat.

Kdo si jde pro požehnání při podávání sv. přijímání, prosím, aby si dal prst na ústa. Kdo přijímá na ruku, ať má obě ruce volné, čisté a bez rukavic, ruce položí na sebe, a to tak, že pravák položí pravou ruku pod levou, aby hostii položenou na levou ruku mohl uchopit pravou rukou a vložit do úst dříve, než odejde na své místo. Levák přijímá hostii na pravou ruku. Kdo nese na ruku dítě, nebo přichází o berlich, ať přijímá do úst.

Společná recitace či hlasitá modlitba je velkou příležitostí k budování společenství. Na řadě míst vidím, že každý recituje svým tempem i svým tónem. Ostatní mlčí, protože se nemají ke komu přidat. Společná recitace je jako zpěv, při němž musí jeden naslouchat druhému, sjednotit se s ostatními, aby vytvořili jeden společný hlas. Udělejme to tak i při společné modlitbě. Bude to nejen krásnější a pomůže nám to i ve vytváření společenství vzájemné lásky. Pokud je to možné, ať se všichni zapojí do zpěvu, vždyť jednota hlasů vyjadřuje jednotu srdcí.

Pokud přijdeme do kostela, kde je jiná tradice, přizpůsobme se. Je to náš přínos do vytváření liturgického společenství.

Za spolupráci děkuje a všem ze srdce žehná Váš

Mons. Jan Graubner
arcibiskup pražský a primas český

Charita děkuje za Tři krále

Milé sestry, milí bratři, z celého srdce Vám všem děkujeme za vlídné přijetí a milá setkání během Tříkrálové sbírky od 1. do 14. ledna 2024. Velmi si vážíme všech darů, kterými jste přispěli do našich kasiček a stejně tak nás hřejí a těší všechna milá slova, srdečná přivítání a otevřené dveře a srdce k naší koledě a požehnání do nového roku. Děkujeme také důstojnému otci Martinovi Sklenářovi za aktivní zapojení do Tříkrálové sbírky a doprovod koledníků, kterých bylo asi 160! Díky Vám všem jsme v letošním roce opět vybrali rekordní částku - 288 464,-. Vybrané peníze samozřejmě jako každý rok poslouží k realizaci projektů na Kralupsku, konkrétně k nákupu kompenzačních pomůcek a vybudování stacionáře pro seniory v Kralupech nad Vltavou. V případě, že jste

naše koledníky nepotkali v ulicích nebo Vás nezastihli doma a chtěli byste přispět, máte ještě možnost zaslat platbu online. Podpořit ty, kteří se s velkým nasazením starají o naše potřebné, je pro každého člověka, co žije v

teple a dostatku, to nejmenší, co může pro péči o druhé udělat. A již nyní se nám můžete hlásit na tříkrálové koledování na příští rok.

Budeme rádi za každého malého i velkého koledníka. Ještě jednou děkujeme a přejeme Všem mnoho požehnání, zdraví a štěstí do nového roku 2024.

Liturgické okénko

Proč v liturgii gestikulujeme?

Drazí bratři a sestry, v liturgickém okénku se věnujeme aktivní účasti věřících na slavení mše svaté. Dnes bych rád trochu pohovořil o některých z gest, která konáme, a kterými se rovněž aktivně účastníme liturgického slavení jako ti, kteří mají skrze křest účast na Kristově kněžství. Ohledně gest nám Všeobecné pokyny k římskému misálu souhrnně nic neříkají, ale

víme, že liturgie je různých gest plná. Mnohá z gest činí sám kněz – uklání se, líbá oltář, či knihu. Nejvíce gest dělá při eucharistické modlitbě, kdy má např. pozvednuté ruce k modlitbě, nebo naopak vztahuje ruce nad dary, dělá nad nimi znamení kříže, v římském kánonu se značí křížem, či bije v prsa, pozdvihuje dary... Ale pak jsou také gesta, která činíme všichni – kříž, bití v prsou při

úkonu kajícího znamení křížů na začátku evangelia, pozdravení pokoje. Já bych se zaměřil na čtyři z těchto gest, převážně na ta, která konáme všichni.

Prvním gestem je bití v prsa při úkonu kajícího. Úkon kajícího, který je v úvodu mše svaté, je velmi důležitým okamžikem. Vždyť na jeho konci zaznívá jakási rozhřešující formule – smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného (slavení eucharistie tedy také odpouští hříchy!).

Na začátku úkonu kajícího je člověk vyzván k tomu, aby si uvědomil svou hříšnost, a aby nastoupil na cestu obrácení. Je pozván k tomu, aby v sobě objevil marnotratného syna. O tomto

synu se říká, že v určitý okamžik přišel k sobě, uvědomil si, že i prasata se mají lépe než on, a že to nejlepší, co může udělat, je, že se vrátí do domu svého otce. Svatopisec nám říká, že tento syn přišel k sobě. Proběhla jakási jeho resuscitace (ostatně i otec říká, že tento můj syn byl mrtev, a zase žije).

My tuto „resuscitaci“ provádíme při úkonu kajícího a vyjadřujeme ji mimo jiné gestem bití v prsou. Jedná se primárně o kající gesto, ale můžeme ho vnímat také jako snahu o „nahození“ svého srdce, tedy o jeho opětovné roztlučení se. To je jeden z mnoha důvodů, proč bychom měli přicházet do kostela včas, protože bez tohoto úkonu následující jednání postrádá smysl.

Dalším gestem, které konáme, je značení se třemi křížky na čele, na ústech a na srdci. Činíme tak především při četbě evangelia (kněz značí křížkem ještě knihu, ze které čte). Tímto značením vyjadřujeme, že chceme o Bohu a jeho slovu přemýšlet, že o Bohu chceme vyprávět a jeho slovo uchovávat v srdci. Křížky je možné provádět již od slov: „slova svatého evangelia...“. Já osobně mám ale radši jejich vykonání až po odpovědi lidu, protože to dává větší příležitost k tomu, aby

si člověk uvědomil, co a proč vlastně koná. Dalším zajímavým gestem je pozdravení pokoje. Toto gesto je mnohdy špatně vnímáno. Některými je vykládáno jako gesto smíření, a proto se

poukazuje na to, že by mělo být přesunuto na začátek eucharistické bohoslužby. Toto gesto ale není smířující (smíření máme být již od začátku mše sv.), je to gesto, které vyjadřuje jednotu a jímž si vyprošujeme pokoj zmrtevýchvstalého Pána.

V naší oblasti je běžné si tento pokoj přát podáním ruky, ale když vyrazíme do ciziny, můžeme vidět, že si přejí pokoj objetím. Člověk, který jde k druhému s otevřenou náručí, se mu vydává všanc. Jednak mu ukazuje, že proti němu nevytáhne zbraň a zároveň se vlastně dostává také do pozice, kdy by se proti výpadu druhého nemohl bránit. Je to tedy gesto naprosté důvěry a jednoty s druhým člověkem.

Chtěl bych zdůraznit, že úkon pozdravení pokoje není prostorem pro to, abychom s druhým prohodili pár slov. Mrzí mě, že výzva kněze: „pozdravte se navzájem, pozdravením pokoje“ je mnohými vnímána jako výzva, aby si teď chvíli popovídali. Právě proto, že lidé častokrát nejsou schopni zůstat v tichu, klidu a v blízkosti svatého přijímání a mnohdy se baví o hloupostech, objevují se tendence toto nádherné gesto z liturgie odstranit.

Posledním gestem, o kterém bych rád něco řekl, je gesto lámání chleba, a především vpouštění částičky eucharistického chleba do kalicha s Kristovou krví. Toto gesto pochopitelně koná kněz. Jedná se o úkon, který má také vyjadřovat jednotu. A to nejen jednotu oběti (Těla a Krve Kristovy), ale také naši jednotu se Svatým otcem a jeho prostřednictvím s celou katolickou církví.

Toto gesto pochází z doby, kdy se křesťanství začínalo šířit v oblastech kolem Říma. Tehdy římský biskup slavil v neděli ráno mši svatou, které se účastnili biskupové jednotlivých oblastí (v bezprostřední blízkosti Říma). Ti si pak z papežské mše odnášeli část

eucharistického chleba, který pak během mše svaté, na znamení jednoty s papežem, vpouštěli do kalichu. Činili tak třeba i proto, aby již ztvrdlý chléb rozmočili a bylo možné jej přijímat. Toto gesto přetrvalo i v naší liturgii, třebaže už se nepouští, z pochopitelných důvodů, částička z papežské liturgie. Přesto je ale dobré vnímat, že tímto gestem vyjadřujeme svou jednotu s papežem a s církví po celém světě.

Mohli bychom pokračovat dál. Vidíme, že jednotlivá gesta mají svůj hluboký význam, a že jejich konáním vyjadřujeme dosti podstatné věci. Obecně moc dobře víme, že gesta v sobě mají nejen velkou vypovídací hodnotu, ale také velkou moc. Chtěl bych vás tedy povzbudit k tomu, abyste se snažili objevovat význam jednotlivých gest v liturgii a abyste je dělali s vědomím, že tato gesta nejsou jen konáním nějakých pohybů, ale že jsou vyjádřením osobního smýšlení a projevem mého osobního kněžství ve slavení mše svaté, a že i jejich prostřednictvím se mohou dívat v našem životě a v naší farnosti pozoruhodné Boží mocné divy.

R.D. Martin Sklenář

Příprava na život z eucharistie

Drazí farníci, každý rok se ve farnostech připravují některé děti na první svaté přijímání. Mé studium a má několikaletá zkušenost mě vedly k tomu, že je lepší mluvit o přípravě na život z eucharistie než o přípravě na první svaté přijímání. Vždyť děti přeci nepřipravujeme na to, aby mohly poprvé přistoupit k eucharistickému stolu, ale na to, aby z eucharistie žily, aby svůj život prožívaly jako

ti, kteří se sytí Kristovým tělem a jeho krví. Někteří rodiče a díky nim i jejich děti se totiž domnívají, že stačí něco absolvovat, aby pak byli „odměněni“ a mohli k prvnímu svatému přijímání přistoupit. Namísto toho, aby chápali, že příprava spočívá v nastavení nového životního stylu, který po přijetí eucharistie pokračuje a je dále prohlubován. Použiji příměr. Sportovec, který trénuje, aby se dostal na závody, také po tom, co se mu

podarí kvalifikovat se na závod, nepřijde, neukloní se a neřekne, mám splněno... Podobně herec, který chodil na zkoušky, nepřijde na premiéru a když se zvedne opona, neřekne, že už má splněno... Připravuje se proto, aby žil, aby hrál, aby jednal... Tak tomu musí být i u přípravy na svátosti, tedy i na svátost eucharistie. Pokaždé, když chceme něco konat, je dobré se nejprve zamýšlet nad tím, co je cílem, čeho chceme dosáhnout. A proto je dobré se tedy také zamýšlet nad tím, co je cílem přípravy na život z eucharistie. Svátost eucharistie je jednou z iniciačních svátostí, tedy těch svátostí, které uvádějí do plnosti křesťanského života. Proto by příprava na ně měla být pochopitelně spojena s osobnostním a duchovním růstem toho, kdo se na přijetí připravuje. Velmi zjednodušeně můžeme mluvit o třech takových základních oblastech, ve kterých by mělo dítě při přípravě růst a které by si mělo osvojit: Prohloubit vztah dítěte s Kristem. Začlenit ho do živého společenství církve. Vést ho ke zralějšímu způsobu křesťanského života.

Prohloubit vztah dítěte s Kristem

Čas přípravy by měl vést k tomu, aby se prohluboval vztah dítěte s Kristem. To ale vyžaduje, abychom ho k tomu opravdu vedli.

Jedním ze znaků toho, že dítě je zralé k tomu, aby přistupovalo k eucharistii je například to, že ho již nemusíme pokaždé „nutit“ jít do kostela. Nedělní slavení je pak naprostým minimem. Proto je vhodné třeba v rámci přípravy přidat další den/dny v týdnu a osvojovat si tak, že se s eucharistickým Kristem setkávám častěji (není vhodné ani stanovit, že ještě jeden den navíc, protože to je znovu jen jako jakási povinnost).

Vedle eucharistického slavení je to také prohlubování vztahu v modlitbě. Dítě učíme tomu, aby se nemodlilo jen s rodiči, ale také samo. Protože se to týká každodenního života, je z toho zřejmé, že tato výchova leží především na rodičích (vždyť oni se při křtu zavázali, že budou dítě učit milovat Boha a bližního) a není možné ji delegovat na setkání v rámci farnosti.

Začlenit dítě do živého společenství církve

Dalším z rozměrů přípravy na život z eucharistie je začlenění dítěte do živého společenství církve. V eucharistii přijímáme Kristovo tělo. Ano, je to především reálně přítomný Kristus. Ale je dobré si také uvědomovat, že apoštol Pavel pracuje s obrazem těla, kde Kristus je hlava a my jsme údy.

Přijímat Kristovo tělo tedy znamená, přijímat nejen hlavu, ale také údy. Ostatně,

přijímáme-li eucharistii, děje se tak v prostředí stolování, kdy se rodina schází kolem oltáře-Krista.

Ke přijímání eucharistie tedy nutně patří také začlenění do živého společenství církve. Pokud se to nepovedlo již dříve, poslední takovou možností je právě příprava. Proto bych byl rád, aby tato příprava probíhala v rámci PDO, aby se tak děti začleňovaly do společenství svých vrstevníků. A aby se děti účastnily PDO ne proto, že musí, nebo proto, že to pan farář chce, nebo proto, že..., ale proto, že to patří ke křesťanskému životu, k životu z eucharistie.

Mrzí mě (a teď čerpám spíše ze zkušeností z předchozích farností), když děti přichází na společenství dětí jen tehdy, když je příprava a jen na přípravu – více se nezdrží (neřeším teď to, když mají současně jiný kroužek, jinou povinnost, např. skauta). Efekt je pak takový, že až skončí příprava, tak už chodit přestanou a se svými vrstevníky svou víru sdílet nebudou. Tedy znovu se prakticky ukazuje, že se smysl přípravy vůbec nepochopil. Představuje se princip – já mohu žít s Kristem, ale nepotřebuji k tomu ostatní (církve). Princip, který je absurdní, nesmyslný a nepravdivý. Ale bohužel v praxi mnohdy i námi žitý.

Příprava na život z eucharistie je primárně úkolem rodičů. Ale na přípravě se podílí také katecheta/farář, a dokonce celé farní společenství. Proto se snažím o to, abychom

měli děti stále na paměti, alespoň v modlitbě. Zároveň by ale bylo dobré přemýšlet, jak se do přípravy můžeme zapojit – zvláště přátelé rodin, kmotři, apod...

Vést dítě ke zralejšímu způsobu křesťanského života

Posledním z důležitých aspektů přípravy je snaha, aby dítě dozrávalo a přebíralo odpovědnost. Již jsme zmínili, že svátost eucharistie je jednou z iniciačních svátostí. Iniciace, to je úkon, kterým se ukazuje zralost, dospělost dotyčného. Dítě, které dozrává do věku, kdy získává možnost přistupovat k eucharistii, má být ale také dítě, které získává povinnost zapojovat se do života farnosti. Podobně jako v rodině. Čím je dítě starší, tím víc mu toho rodiče

dovolí, ale tím víc také od něho očekávají. K přijímání eucharistie tedy nutně patří také to, že se stáváme služebníky. Každé dítě by mělo vyjadřovat to, jak začíná ve farnosti také sloužit (způsobem, který odpovídá jeho věku, schopnostem a darům!). Stává se aktivním členem farnosti, který má ve farnosti své nezastupitelné místo.

Víme velmi dobře, jak dítě „vyroste“, když se mu svěří nějaký úkol. Jak odpovědně ho dokáže někdy plnit a jak mu to pomáhá ve zdravém dozrávání a prohlubování vztahů. Je třeba dětem i tuto možnost „nabízet“, ukazovat jim, že si jich a jejich služby vážíme, a že s nimi počítáme. **R.D. Martin Sklenář**

S tátou do zoo, s maminkou cirkus

Dalším dítětem, které se připravuje na život z eucharistie a které se dnes představí, je Zituška Šimonová.

Jmenuji se Zita Šimonová, je mi 7 let, chodím do 2. třídy ve škole MOVERE v Kralupech. Ráda si hraju se svými sourozenci, kterých mám 6. V létě ráda jezdím na kole. Ve škole mám nejraději angličtinu, plavání a tělocvik. Ráda jezdím na výlety.

Nejoblíbenější barvy: modrá a fialová. Nejoblíbenější jídlo: kebab. Ráda hraju na klavír a zpívám. Ráda si také čtu. Chodím na tancování do DDM. Moc mě to tam baví.

Chtěla bych jet s tatínkem do zoologické zahrady a do Mirákula. S maminkou bych ráda šla do cirkusu.

So	3.2.	16h	Svatoblažské požehnání	Minice - kostel
Po	5.2.	18h	Setkání pastoračních rad s arcibiskupem	Kralupy - fara
Út	13.2.	celý den	Zpovědní den	Kralupy nad Vltavou - kostel
St	14.2.	17.30	Popeleční středa	Kralupy nad Vltavou - kostel
Ne	18.2.	10:30	Farní výlet	Kokořínsko

VÝZVA – NOVÝ NÁZEV FARNÍCH LISTŮ

Rádi bychom změnili název našeho měsíčníků, aby se titul Farní listy nepletl s Farním týdeníkem. Máte nápad, jak by se časopis, který držíte v rukou, mohl **jmenovat**? Aby to bylo trefné, hezké, zapamatovatelné? A ještě lépe kdyby to mělo v sobě vtip a eleganci? Popusťte uzdu fantazii, vítáme i šílené návrhy – mohou inspirovat. Všechny nápady příště zveřejníme a společně vybereme. Pište na kralupyfarnost@gmail.com nebo komukoli z tvůrců časopisu – my si to předáme. Děkujeme a těšíme se na lavinu!

Farnost Neratovice zve na tábor

Tábor plný dobrodružství, to je oč tu běží. Přihlaš se a zažij ho spolu s námi. **Termín:** 3.8. – 10.8. 2024

Místo: Středisko Slunečnice, Uhelná Příbram 132.

Věk: 8- 14 let (pro mladšího sourozence možná výjimka)

Chcete-li dítě přihlásit nebo máte jakýkoliv dotaz, dejte nám vědět. mail: habartjakub@seznam.cz tel: 775 276 588. Kuba a tým.

Mnich a malíř Fra Angelico

"Světlem těla je oko. Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé oko bude mít světlo." (Mt 6,22)

"Dávej krásu bohu zpět." (G.M.Hopkins)

Když přicházím k našemu kostelu, mívám Raněného, sochu připomínající padlé z obou velkých válek, v níž se ukrývá kus hlíny z bitvy od Zborova a italské Doss Altos. Pochybuji sice, že by chudák umírající voják vytvořil tuto patetickou pozici, ale mám k ní blízký vztah. V mládí jsem na ni jednou vylezla a symbolicky si povídala s mrtvými vojáky, kterých mi bylo upřímně líto. Dnes by to ode mě bylo trapné, ale není od věci si uvědomit, že naši předci na bojištích

umírali krutou smrtí v mladičském věku a že umění má sílu nám to připomenout. Janem Pavlem II. beatifikovaný Fra Angelico, vlastním jménem Guido di Pietro a řeholním Jan z Fiesole, žil v 15. století v Itálii. Jako malíř raně renesančních fresek a predelů, tj. oltářních obrazů, se mu podařilo nevídané: dodnes fascinovat křesťany i nekřesťany.

Narodil se v podmanivém, Etrusky a citrony vonícím Toskánsku. Jeho krajina s piniemi mu vcházela i do obrazů, což do jeho doby nebývalo zvykem.

Velmi mladého Guida si přitáhl černobílý řád dominikánů. Brzy začal malovat a okolí udivovat svým klidem a radostnou, prý vždy vyrovnanou, povahou. Plakal prý jen při malování Ukřižování. Klíčem k jeho freskám je jeho víra v Boha a snaha o protipól k

neklidné době. V řádu a při malbě se cítil tak povolaný, že odmítl arcibiskupský úřad. V první řadě se považoval za mnicha, až poté za malíře. Před každým procesem malování se modlil a obrazy nikdy

nepředělával, štětec vnímal jako nástroj Boží. Klid a jas jeho díla vynikne zejména na pozadí doby. Frater Angelico maloval v době, kdy husité vypalovali v Čechách kostely, v celé Evropě se vynořovaly sekty a to nejzvláštnější se mělo udát po jeho smrti, člen stejného řádu, charismatický G. Savonarola, ve Florencii prosadil teokracii. Ženy musely po čtyři roky odevzdávat šperky, nosit prosté

šaty a obrazy, na nichž se Panna Maria zdála být jen záminkou k malování svůdné ženy, nemilosrdně ničil. Mimoto byl občas někdo upálen. Savonarola skončil také tak. Byl upálen, popel spolkla řeka Arno.

Nejčastějším námětem se pro Fra Angelica stala Panna Maria. V jeho nejznámější variantě Zvěstování si čtrnáctiletá dívka čte

Izaiáše. Gabriel ji nechce vyplašit, vysílá jí éterem slova povzbuzení, scéna je zalita Božím proudem světla, orámována arkádami. Klid, dívčina předurčenost, sytě modrý plášť Mariin a nádherné barvy andělských křídel chtějí přiblížit jeden ze zásadních a pastelově jemných biblických scén.

V dálce opouští Adam s Evou ráj a vespod obrazu můžeme spatřit

téměř komiksový příběh Marie. Podobně jemný obraz namaloval snad jen Max Švabinský.

V Korunovaci Panny skoro slyšíme jásavý zvuk trumpet. V Útěku do Egypta sice svatá rodina vypadá jako by si jela na oslíku pro voňavou snídani a neutíkala před krutým Herodem, ale něha obrazu spolu se sytě zářícími svatozářemi, piniemi a tichou pouští vytváří téměř pohádkově-snový výjev.

V Noli Me Tangere velký strom odděluje živou Marii Magdalénu od zemřelého, vznášejícího se Krista v bílém, tehdejší smuteční barvě. "Nedotýkej se mě", věta,

kteřá dokáže druhé ranit, tu vyznívá nadějeplně: už jdu k Otci, ještě se mě nedotýkej, nebo jinak - odteď už se mě ty a ostatní budete dotýkat, ale jen v srdci.

Vysmívání Krista je pro mě zvláštní obraz, u něhož můžeme ocenit až surrealistický motiv zčásti neviditelných těl vojáků zesměšňujících Ježíše. U jednoho z nich vidíme pouze hlavu s

plivajícími ústy, u jiných jsou znázorněny ruce, jen Kristus je namalován celistvý, vyrovnaný, se zavazanýma očima na zeleném pozadí. Když na nás někdo symbolicky plivá, jak to snášíme? Ve spodu fresky kontempluje Panna Maria nad smrtí Krista a svatý Dominik při četbě Písma. Oba jako by byli spojeni neviditelnou dojímavou nití.

V Kázání na hoře káže vyvýšený Kristus, odkazující k Mojžíšovi, pod ním sedí apoštolové hltající jeho slova, jeden s černou svatozáří, zřejmě Jidáš. Znovu vnímáme symboliku středověkých barev - modrá roucha symbolizují božství, červená krev a lidskost. Když se pokusíme vcítit do středověkého člověka, který znal z přírody ne zcela syté barvy, a poté vešel v neděli do kostela, jak mocně na něj musela působit síla barev!

Svitek v Kristově ruce symbolizuje naplnění Starého zákona a učedníci k nám sedí zády - tento vizuální trik nás zřejmě má vtahovat do obrazu. Skály zobrazoval malující dominikán

plasticky, často a velmi rád. Malíř vypustil davy lidí, máme se soustředit hlavně na Krista. Tedy my - fresky ve florentském klášteře byly původně vymalovány pro spolubratry, kteří měli rozjímat ve svých celách nebo v refektáři. Ž můžu s emme Svatý Petr na nás z klášterní zdi upřeně hledí

a pravým ukazováčkem si kříží ústa, jako by byl strážcem tajemství. Jedna z nejsilnějších fresek, Ukládání do hrobu, je součástí predely v klášteře San Marco. Tělo Krista má zkrácené nohy, efekt vtahující nás do obrazu. Kristu

musíme čelit, jak jeho jasnému tělu, tak jediné zdůrazněné ráně i rysům obličeje. Jedná se asi o jedno z nejkrásnějších zobrazení eucharistie - podívejte se, s jakou něžnou láskou mu Maria a svatý Jan chtějí políbit ruce.

Zažila jsem dvě mše, kdy kněží při podávání Eucharistie sledovali dění v kostele, hostie divže nepadla na zem. Jeden z nich napsal knížечku o tom, jak se máme chovat při mši. Škoda že neznal tento obraz.

Kristus Vítězný - Ježíš se prolamuje do pekla, Abraham a ostatní po něm dychtivě natahují ruce, démoni se propadají níže, scvrkávají se a jsou jasnými poraženými. Mordor prohrává, Ježíš vítězí.

Fra Angelicovy obrazy dýchají italskou prosvětleností, slavnostností víry, čistotou a vůní, jako když při vstupu do sauny nasajete vůni severského smrku a olše, jako když rozrazíte v jezeře pádlem vodu a vyplujete k březovému ostrůvku. Jak říkají mystici a františkán Richard Rohr - padáme do Boha.

Víra je smyslová a malířovo umění nám připomíná.

Bratr Jan z Fiesole si blahoslavenství rozhodně zasloužil, čistým, jasným, prostým, nepatetickým životem. V českém umění na něj navazuje Jan Knap, jehož malby

plné rodin žehlicích prádlo a dovádějících na zahradě jsou nadějí v leckdy zvláštní současné umělecké scéně. A co radil "malující František" svým žákům? "Chcete-li něco krásného namalovat, musíte mít v duši andělský mír. Musíte se smířit s Bohem i s lidmi a každému vše odpustit. Nejdříve se vyzpovídejte."

Klára Palasová

Seznam literatury:

Olga Spalová: Malá světová obrazárna, s. 12-14

Richard Rohr: Nahá přítomnost.

Světcí a svědci: You Tube - Fra Angelico

Sensum Fidei: Fra Angelico

Zkouška umění: Česká televize, i-vysílání

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 49519085 | Číslo 2/2024 (únor) vydáno 28.1 2024 v nákladu 110 ks. | Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10Kč Číslo připravili uvedení autoři. Připomínky, náměty či fotografie posílejte na kralupyfarnost@gmail.com Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz

